

wijst erop, dat het strafwetboek zonder eenig voorbehoud bescherming verleent tegen iedere onrechtmatige schending van geheimen waaromtrent verplichting tot geheimhouding is opgelegd. De arts meende, gerechtigd (befugt) te zijn geweest, zijn advocaat den geheelen stand van zaken mede te deelen, omdat hij alleen daardoor op betaling kon hopen. Het Reichsgericht wil in dit geval niet beslissen, „of bij uitzondering de plicht tot geheimhouding kan komen te vervallen, indien de arts door strenge vervulling van dien plicht buiten staat zou zijn, met goed gevolg zijn recht op honorarium te doen gelden”. In het onderhavige geval immers was de mededeeling van den aard der ziekte tot het bewijzen van het recht op honorarium noch noodzakelijk noch zelfs bevorderlijk (*Berl. klin. Wochenschr.*).

Het Reichsgericht zou dus misschien, als de arts anders niet tot zijn recht zou kunnen komen, toelaten, dat hij in rechten zijn beroepsgeheim zou schenden. Van het standpunt van billijkheid tegenover den arts zou men het met deze vrijgevege zienswijze desnóods eens kunnen zijn. Ieder, die zich aan een arts toevertrouwt, moet zijn geheimen bij hem veilig weten. Maar het Reichsgericht ontnemt, reeds door zich thans niet beslist uit te laten, aan zulke personen de zekerheid, dat hun geheim veilig zal blijven, indien zij goed met kwaad zouden willen vergelden en den arts het hem toekomende zouden onthouden. Doch de arts zou — gesteld, dat zijn vordering ooit meer kans van slagen zou hebben, als hij den aard der ziekte van den behandelde openbaart — toch beter handelen met niet ter wille van zijn eigen recht te doen, wat hij als getuige zou weigeren, indien het recht van anderen ermede is gemoeid, want zijn recht staat niet hooger dan dat van ieder ander.

SOCIALE GENEESKUNDE EN GESOCIALISEERDE GENEESKUNDE. — Voor het a. s. 9de congres voor sociale geneeskunde, dat in Juli a. s. te Gent zal worden gehouden, heeft L. DEJACE een rapport uitgebracht (*Belg. médicale*, n°. 20), waarin hij betoogt, dat de geneeskunde niet moet worden gesocialiseerd, d. i. niet door staatsambtenaren moet worden uitgeoefend, maar een vrij beroep moet blijven, in het belang van bevolking en geneeskundigen beide. Maar wèl moet de geneeskunde meer en meer sociaal worden, d. i. naast de behandeling der personen de geneeskundige belangen van het algemeen in het oog houden. Daartoe is het onder meer wenschelijk en noodzakelijk, dat de organisaties der geneeskundigen zelf het sociaal-geneeskundig werk ter hand nemen, bijv. de oprichting van consultatiebureaux op allerlei gebied en het bestudeeren van plaatselijke en algemeene gezondheidsbelangen. PINKHOF.

INGEZONDEN.

L I S T E R-HERDENKING-FONDS.

Den 12den Februari 1912 overleed JOSEPH LISTER op 85-jarigen leeftijd.

Het is wel overbodig zijn verdiensten tegenover de heelkunde en tegenover de menschheid in den breede uiteen te zetten.

De heelkunde begon met hem een nieuw tijdperk van kunnen en daarmede ook van weten. Wat hij voor de menschheid gedaan heeft, kan ieder beseffen, die aan eigen lichaam of bij vrienden of verwanten de zegeningen eener ongestoorde wondgenezing — zonder pijn, zonder koorts, zonder etter — ondervonden of van nabij gezien heeft.

Is het te verwonderen, dat het hoogste geleerde genootschap in Engeland „*the Royal Society*” zich geroepen voelde LISTER's nagedachtenis in eere te houden en gelden bijeen te brengen ten einde:

10. een marmeren portret-médaille in Westminster-Abbey te plaatsen;

20. een standbeeld op te richten op eenig plein in Londen, de stad waar hij leefde en werkte;

30. een kapitaal bijeen te brengen, ten einde onderzoekingen en ontdekkingen op het gebied der heelkunde aan te moedigen en te beloonen en dit wel *zonder onderscheid van landaard*.

Terwijl de beide eerste denkbeelden reeds in vervulling komen, roept het „*LISTER Memorial Committee*” ter vervulling van het laatste, met internationaal karakter, de hulp in der geheele beschaafde wereld in de overtuiging, dat deze met liefde de gelegenheid zal aangrijpen haar schuld te erkennen tegenover de nagedachtenis van dezen weldoener der menschheid.

Ondergeteekenden zullen bijdragen voor dit doel — groote en kleine, van geneeskundigen en van leeken — gaarne in ontvangst nemen.

Groningen
Leiden
Utrecht
Amsterdam

), 29 Mei 1913.

C. F. A. KOCH.
J. A. KORTEWEG.
H. J. LAMÉRIS.
O. LANZ.
J. ROTGANS.

De politieke bladen worden verzocht dezen oproep over te nemen.

TEAKHOUT.

Naar aanleiding van de mededeeling van dr. VAN HERWERDEN in de rubriek „Ongevallenwet” over: „*Dermatitis en teakhout*” zou ik de opmerking willen maken, dat teakhout bij de timmerlieden berucht is, omdat splinterwondjes van teakhout zoo dikwijls gaan zweren. Ik heb het zelf herhaaldelijk kunnen waarnemen, dat teakhoutbewerker ongeschikt tot werken waren door geïnfecteerde splinterwondingen, die zeer traag tot genezing overgingen. Eén timmerman, die geregeld in teakhout werkt, heb ik reeds meermalen daarvoor behandeld en — om de aandacht van den directeur-generaal van den Arbeid er op te vestigen — dat geval als bedrijfsziekte aangegeven.

Nieuwendam, 29 Mei 1913.

P. J. J. HONIG.

IETS OVER KIESPIJN.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van den heer LOUIS FRANK in het nummer van 31 Mei, zie ik mij genoodzaakt de volgende opmerkingen te maken. Den heer FRANK komt het voor, dat ik de geneeskundigen overschat. Duidelijk heb ik in mijn stukje laten uitkomen, dat dit vooral bestemd was voor geneeskundigen op plaatsen, waar geen tandarts gevestigd is. Juist zij zijn het, die veel met tandlijders in aanraking komen en die dan ook door hun ervaring een grootere kennis van de mondholte verkregen hebben. De gevaren bij het onvoorzichtig aanwenden van acid. arsenicosum worden vermeden bij het juiste gebruik van de pasta, waarvan ik de doseering opgaf (*Dental Review*, Juni 1904). Wat de uitlating van prof. WILLIGER aangaat, moet ik verwijzen naar WITHAUS, *Brieven en opstellen over conserveerende tandheelkunde* bldz. 91. Deze raadt het gebruik van cofferdam voor het inbrengen van arsenicum beslist af. Beter had de heer FRANK het gevonden aan te raden phenol-tannine op de blootliggende pulpa te brengen. Door dit 24 uur te laten zitten ontstaat een korst van dood, hard eiwit en het arsenicum, door den tandarts daarop gebracht, zal geen uitwerking hebben. (E. POULSSON, *Lehrbuch der Pharmacologie* 1912). Doet zich het geval voor, dat een patiënt, die voorloopig door den geneesheer behandeld is, bij den tandarts komt, dan zal deze voorzeker de genomen moeite ten hoogste waardeeren.